

ELLENÁLLÁSAINK

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 47. szám, 2015. november 20.

A kormányhivatal még az év elején felszólította a piliscsabai önkormányzatot, hogy változtassák meg a Károlyi Mihály utca elnevezését. Mivel azonban ez rengeteg adminisztrációs terhet okozott volna, a testület úgy döntött, hogy maradjon a név, viszont cseréljék ki alatta a személyt. Így került ki a Károlyi Mihály utca táblája alá egy értelmező póttábla, amelyen ez áll: *„Az utca névadója báró Károlyi Mihály (1585–1620), Szatmár megye főispánja”*.

Egyszer majd bizonyára arra fog hajtani álruhában Orbán Viktor, hogy ellenőrizze, betartják-e a direktíváit az ország legkisebb zugában is. Akkor jön majd el nekünk, demokratáknak az igazi, nagy pillanatunk.

– Nos, emberek – hajol majd ki az egyszerű miniszterelnöknek öltözött nemzetmentő a kocsija ablakából –, kire gondoltok, amikor ezt az utcatáblát látjátok itt, a Károlyi Mihály névvel?

Mire mi, demokraták egy emberként azt fogjuk mondani neki, hogy mi bizony csakis arra a báróra gondolunk, aki a XVII. század elején az összekötő kapcsot jelentette a bécsi udvar és Bethlen Gábor között. És akit Bethlen először Szatmár megye főispánjának, majd a saját tanácsosának nevezett ki. Ebben a minőségében pedig ő segítette a fejedelmet, hogy megkérje II. Ferdinánd lányának kezét, ami a nikolsburgi béke megszegése körüli, kölcsönös disznóságok elsimítására szolgált. Nagy dolgok részese volt: ő diktálta le például Eszterházy (sic!) Miklós országbírónak, mi mindent kínál fel Bethlen a házasság fejében, s hogyan alázza meg magát, ha kell, a császár előtt. Szóval nekünk kizárólag ez a Károlyi jut az eszünkbe, válaszoljuk, miközben persze, iszonyú bátran, a fejünkben igenis a mi igazi, demokrata Károlyink alakját látjuk.

Erre aztán Orbán Viktor elégedetten húzza vissza a fejét, és elhajt, hogy szabadon rombolja tovább az országot, annak jogrendjétől kezdve az oktatásügyén át a földügyekig. Aminek következtében valamikor természetesen meg fog majd bukni.

Ekkor a piliscsabai önkormányzatnak ismét intézkednie kell az utca táblájáról.

Meglehet, két részre szakad a testület: az egyik szerint elég, ha úgy helyezik vissza Károlyit az őt megillető helyre, hogy eltávolítják a póttáblát, és koszorút tesznek a régi alá. A másik szerint azonban illő megörökíteni a demokraták hős ellenállását is, hiszen emlékezzünk csak vissza: úgy kijátszották a zsarnoki hatalmat, hogy az észre se vette!

Mivel végül mindig az igazság győz, a rehabilitálás ünnepi alkalmával mindannyian emelkedett lélekkel állhatunk majd az immár háromtagú táblafüzér előtt. És nézzük, ahogyan éppen lehull a lepel a legfrissebről:

„Itt gondolták hosszú éveken át hőiesen a demokraták, hogy bár az van kiírva: az utca névadója báró Károlyi Mihály, de mi tudjuk, hogy nem is, hanem a gróf az.”